

Arrest

nr. 163 679 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 8 september 2015 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven.

1.2. Onderhavig beroep is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, dat luidt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam : Al Ibrahim (alias ES: Alebrahim)
voornaam : Kasem
geboortedatum : 10.08.1995
geboorteplaats : Doma
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 06.06.2015 in België te zijn aangekomen. Twee dagen later, op 08.06.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) bezit en geboren te zijn te Doma op 10.08.1995.

Uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 blijkt dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 31.07.2015 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.07.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken onderweg niet genomen werden aangezien hij gesmokkeld werd in een vrachtwagen. Betrokkene werd er op gewezen dat zijn vingerafdrukken in Spanje genomen werden en of hij daar een verklaring voor heeft. Betrokkene verklaarde daarop dat dit niet klopt. Betrokkene werd er op gewezen dat vingerafdrukken uniek zijn. Betrokkene verklaarde daarop dat hij de waarheid zou vertellen en dat zijn vingerafdrukken inderdaad genomen werden en dat hij deze moest laten nemen in Mellilla maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 25.09.2014 Syrië verlaten zou hebben naar Libanon omwille van de oorlog. Na een verblijf van achttien dagen zou betrokkene per vliegtuig en legaal naar Soedan gereisd zijn. Wanneer hij daar is aangekomen stelt betrokkene niet te weten. Na een verblijf van vijftientwintig dagen zou betrokkene legaal per vliegtuig vanuit Soedan naar Algerije gereisd zijn. Na een verblijf van twaalf dagen zou betrokkene vanuit Algerije naar Marokko gereisd zijn waar hij in Nador verbleef. Na een verblijf van ongeveer énéntwintig dagen zou betrokkene vanuit Marokko naar Spanje vertrokken zijn. Betrokkene verklaarde na confrontatie dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Spanje maar dat hij er geen asiel aangevraagd zou hebben. Na een verblijf van negenendertig dagen zou betrokkene vanuit Spanje per boot en bus naar Frankrijk gereisd zijn waar hij in Parijs aankwam. Na één dag zou betrokkene vanuit Parijs verder gereisd zijn naar België waar hij op 06.08.2015 zou zijn aangekomen en waar hij twee dagen later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande eerdere asielaanvragen in andere landen, te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22). Bij de confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 verklaarde betrokkene eveneens dat zijn vingerafdrukken onderweg nooit genomen werden aangezien hij in een vrachtwagen zou zijn gesmokkeld. Er op gewezen dat de vingerafdrukken die in Spanje genomen werden, wel degelijk overeenkomen met zijn vingerafdrukken bleef betrokkene alsnog volhouden dat dit niet klopt. Pas toen er op gewezen werd dat vingerafdrukken uniek zijn, gaf betrokkene toe dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Melilla genomen waren maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Uit deze initiële verklaringen blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande het nemen van zijn vingerafdrukken in een andere Lid-Staat. Dat betrokkene uiteindelijk nadat hij er op gewezen werd dat vingerafdrukken uniek zijn, toegaf dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Spanje genomen zijn, doet niets af aan de vaststelling dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden. Wat bovendien de

verklaring van betrokkene betreft dat zijn vingerafdrukken in Spanje dan wel genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 08.06.2015, met name ES11552040800500 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode ES verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Spanje of deze intentie in Spanje niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten.

Op basis van de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 en de uiteindelijke verklaringen dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Spanje genomen werden, werd op 27.07.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 31.07.2015 ingestemd met dit terugnameverzoek en dit op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, stelde betrokkene dat hij bezwaren heeft ten opzichte van een overdracht naar Spanje omdat zijn verloofde in België zou verblijven (DVZ, vraag 36). Vooreerst houdt deze opgegeven reden geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten en is ze derhalve niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. Betrokkene gaf bij de vraag naar de specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, eveneens aan dat dit is omdat zijn verloofde in België verblijft (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene als partner I. D. (o.v. 4.507.307) opgeeft waarvan betrokkene stelt dat ze ongeveer 18 jaar zou zijn en op een onbekend adres in Brussel zou verblijven (DVZ, vraag 15b). Uit het administratief dossier van deze verklaarde partner blijkt dat de Commissaris-generaal haar het statuut van vluchteling toekende op 22.12.2014. Betrokkene verklaarde dat hij binnenkort een relatie met haar zou aangaan. Met betrekking tot dit motief om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij binnenkort een relatie met I. D. (o.v. 4.507.307) zou aangaan. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat er van een relatie dan ook nog geen sprake is. De betrokkene is gemachtigd is tot verblijf in België enkel in het kader van zijn asielaanvraag. De betrokkene wil dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld omdat zijn verklaarde partner in België aanwezig zou zijn. Spanje is echter op grond van de bepaling van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De Spaanse autoriteiten stemden op 31.07.2015 in met de terugname van betrokkene. Er dient verder te worden opgemerkt dat art. 2.g van de Dublin-III-Verordening een gezinslid omschrijft als : "...de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land". Artikel 40bis, § 2, 2° van de

wet van 15.12.1980 stelt verder dat als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd : “...de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”. De voorwaarden om van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie” te kunnen spreken werden uiteengezet in het Koninklijk Besluit van 07.05.2008. Zo dienen de partners te bewijzen dat zij gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of dat ze kunnen bewijzen dat ze elkaar ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten met elkaar contact hielden en dat ze elkaar in de twee jaar driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal minsten 45 dagen betreffen. We stellen vast dat de verklaarde partner van betrokken nog maar 18 jaar oud is. Betrokkene zelf blijkt bovendien niet te weten waar zijn verklaarde partner met wie hij binnenkort een relatie zou aangaan juist verblijft en kan wel een leeftijd schatten maar kent blijkbaar haar geboortedatum niet. Er is eveneens geen sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. Het feit dat men stelt een relatie te willen beginnen met iemand die legaal op het Belgische grondgebied zou verblijven, is echter onvoldoende en geen grond voor verblijfsrecht. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Gezien het bestaan van een duurzame en stabiele relatie volgens artikel 2.g van de Dublin-III-Verordening en artikel 40bis, § 2, 2° een voorwaarde is om te kunnen worden beschouwd als gezins- of familielid concluderen we dat de betrokkene en zijn verklaarde partner niet als gezins- of familieleden kunnen worden beschouwd. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Spaanse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. Daarnaast dient het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hij er een relatie met iemand zou willen beginnen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Derhalve kunnen deze aangehaalde redenen niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje of als gerechtvaardigde grond beschouwd worden voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Wat bovendien een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, “Dublin II Regulation National Report – Spain”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, “Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance”, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, “Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur”, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, “Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013”, Strasbourg, 9 October 2013, Amnesty International, “Amnesty International Report 2014/15 – The state of the world’s human rights: Spain”, Amnesty International Ltd., 2015; Amnesty International, “Amnesty International Report 2013 – The state of the world’s human rights: Spain”, Amnesty International Ltd., 2014; Amnesty International, “Amnesty International Report 2012 – The state of the world’s human rights: Spain”, Amnesty International Ltd., 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Spain”, US Dept. Of State, February 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Spain”, US Dept. Of State, February 2014), blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. Met betrekking tot de aangehaalde rapporten dient te worden

opgemerkt dat wat het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere betreft, de Spaanse autoriteiten in hun antwoord van 28.05.2013 (Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013 – verder Comments) aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de VN betreffen, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties (Comments: punt 5) en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met foltering en onmenselijke behandelingen (Comments: punt 23). Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen impliceert echter niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie (Comments: punt 11). Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten (Comments: punt 8) en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect (Comments: punt 11). Het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 28) stelt dit eveneens vast. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen (Comments: punt 42). Er dient ook te worden vastgesteld dat betrokkene vóór zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een "migrant zonder papier"; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (Comments: punt 39 § & Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 29). Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacted door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje (Nils Muiznieks; Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013", Strasbourg, 9 October 2013, punt 7). Verder moet het worden vastgesteld dat de transfer van betrokkene voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013 (Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; punt 53). Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen. Uit een analyse van deze rapporten kan dan ook niet niet gesteld kan worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt niet dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the

Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van deze verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van het asielverzoek in België op

basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. De verklaring van betrokkene dat hij een relatie wil beginnen met I. D. (o.v. 4.507.307) doet hieraan geen afbreuk aangezien er tussen betrokkene geen sprake is van gezinsleden.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene geen concrete gegevens aan (DVZ, vraag 35) Er zijn verder geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene momenteel zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname ,in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen⁽⁴⁾.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij heeft de Raad in kennis gesteld van het feit dat verzoekende partij zonder verzet werd overgedragen aan de Spaanse autoriteiten op 21 september 2015. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoekende partij dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing is uitgevoerd, maar hij voert aan dat de verzoekende partij haar belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielpprocedure en dit zolang de verzoekende partij niet teruggebracht is naar het land van herkomst.

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III-Verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt dat: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

2.3. Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekende partij een voordeel kan verschaffen.

2.4. Bijgevolg wordt het actueel belang *in casu* aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel.

Verwerende partij oordeelt dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 25, § 2 van voormelde Verordening.

Zij meent dat Spanje aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl algemeen bekend is uit media en andere dat Spanje onevenredige inspanningen doet ten aanzien van asielzoekers die via haar Europa binnenkomen en er niet voor terugdeinst om kandidaat vluchtelingen die in boten willen aanmeren met beschietingen terug in zee stuurt. Verwerende partij heeft geen enkele garantie van brood, bed en bad gekregen maar gaat enkel uit van een louter veronderstelling zonder onderzoek aangekleed in stereotype bewoordingen die in elke Dublin beslissing terugkeren en hierdoor elk karakter van individueel onderzoek van de aanvraag van betrokkene aantoot.

Bovendien brengt de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij in België geen bezwaring van de sociale zekerheid met zich mee omdat zij bij haar verloofde en familie die allen erkende vluchtelingen zijn (zie stuk nr. 3) wordt opgevangen en kan worden ingeschreven.

Artikel 2, litt. j, eerste streepje van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 is van toepassing.

Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing voormelde artikel.

Deze motivering is niet dienend om de volgende redenen.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en niet pertinente bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A.

Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer)
In casu had verwerende partij rekening moeten met het verblijf van de familie in de zin van artikel 2, litt. j, eerste streepje van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 is van toepassing.

Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing voormelde artikel.

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.3. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

3.4. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) en motiveert zij dat de behandeling van de asielaanvraag aan Spanje toekomt.

3.5. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

3.7. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

3.8. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § § 99-100).

3.9. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

3.10. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

3.11. In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

3.12. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

3.13. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

3.14. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 293 en 388).

3.15. Met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar verblijf in Spanje, stelt de beslissing onder meer wat volgt:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.07.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken onderweg niet genomen werden aangezien hij gesmokkeld werd in een vrachtwagen. Betrokkene werd er op gewezen dat zijn vingerafdrukken in Spanje genomen werden en of hij daar een verklaring voor heeft. Betrokkene verklaarde daarop dat dit niet klopt. Betrokkene werd er op gewezen dat vingerafdrukken uniek zijn. Betrokkene verklaarde daarop dat hij de waarheid zou vertellen en dat zijn vingerafdrukken inderdaad genomen werden en dat hij deze moest laten nemen in Mellilla maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 25.09.2014 Syrië verlaten zou hebben naar Libanon omwille van de oorlog. Na een verblijf van achttien dagen zou betrokkene per vliegtuig en legaal naar Soedan gereisd zijn. Wanneer hij daar is aangekomen stelt betrokkene niet te weten. Na een verblijf van vijftientig dagen zou betrokkene legaal per vliegtuig vanuit Soedan naar Algerije gereisd zijn. Na een verblijf van twaalf dagen zou betrokkene vanuit Algerije naar Marokko gereisd zijn waar hij in Nador verbleef. Na een verblijf van ongeveer ééntwintig dagen zou betrokkene vanuit Marokko naar Spanje vertrokken zijn. Betrokkene verklaarde na confrontatie dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Spanje maar dat hij er geen asiel aangevraagd zou hebben. Na een verblijf van negenendertig dagen zou betrokkene vanuit Spanje per boot en bus naar Frankrijk gereisd zijn waar hij in Parijs aankwam. Na één dag zou betrokkene vanuit Parijs verder gereisd zijn naar België waar hij op 06.08.2015 zou zijn aangekomen en waar hij twee dagen later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande eerdere asielaanvragen in andere landen, te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22). Bij de confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 verklaarde betrokkene eveneens dat zijn vingerafdrukken onderweg nooit genomen werden aangezien hij in een vrachtwagen zou zijn gesmokkeld. Er op gewezen dat de vingerafdrukken die in Spanje genomen werden, wel degelijk overeenkomen met zijn vingerafdrukken bleef betrokkene alsnog volhouden dat dit niet klopt. Pas toen er op gewezen werd dat vingerafdrukken uniek zijn, gaf betrokkene toe dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Mellilla genomen waren maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Uit deze initiële verklaringen blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande het nemen van zijn vingerafdrukken in een andere Lid-Staat. Dat betrokkene uiteindelijk nadat hij er op gewezen werd dat vingerafdrukken uniek zijn, toegaf dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Spanje genomen zijn, doet niets af aan de vaststelling dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden. Wat bovendien de verklaring van betrokkene betreft dat zijn vingerafdrukken in Spanje dan wel genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 08.06.2015, met name ES11552040800500 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering ‘1’ na de landencode ES verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Spanje of deze intentie in Spanje niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten.

Op basis van de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 en de uiteindelijke verklaringen dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Spanje genomen werden, werd op 27.07.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De

Spaanse autoriteiten hebben op datum van 31.07.2015 ingestemd met dit terugnameverzoek en dit op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, stelde betrokkene dat hij bezwaren heeft ten opzichte van een overdracht naar Spanje omdat zijn verloofde in België zou verblijven (DVZ, vraag 36). Vooreerst houdt deze opgegeven reden geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten en is ze derhalve niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. Betrokkene gaf bij de vraag naar de specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, eveneens aan dat dit is omdat zijn verloofde in België verblijft (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene als partner I. D. (o.v. 4.507.307) opgeeft waarvan betrokkene stelt dat ze ongeveer 18 jaar zou zijn en op een onbekend adres in Brussel zou verblijven (DVZ, vraag 15b). Uit het administratief dossier van deze verklaarde partner blijkt dat de Commissaris-generaal haar het statuut van vluchteling toekende op 22.12.2014. Betrokkene verklaarde dat hij binnenkort een relatie met haar zou aangaan. Met betrekking tot dit motief om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij binnenkort een relatie met I. D. (o.v. 4.507.307) zou aangaan. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat er van een relatie dan ook nog geen sprake is. De betrokkene is gemachtigd is tot verblijf in België enkel in het kader van zijn asielaanvraag. De betrokkene wil dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld omdat zijn verklaarde partner in België aanwezig zou zijn. Spanje is echter op grond van de bepaling van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De Spaanse autoriteiten stemden op 31.07.2015 in met de terugname van betrokkene. Er dient verder te worden opgemerkt dat art. 2.g van de Dublin-III-Verordening een gezinslid omschrijft als : "...de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land". Artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt verder dat als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd : "...de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;". De voorwaarden om van een "naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie" te kunnen spreken werden uiteengezet in het Koninklijk Besluit van 07.05.2008. Zo dienen de partners te bewijzen dat zij gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of dat ze kunnen bewijzen dat ze elkaar ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten met elkaar contact hielden en dat ze elkaar in de twee jaar driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal minsten 45 dagen betreffen. We stellen vast dat de verklaarde partner van betrokken nog maar 18 jaar oud is. Betrokkene zelf blijkt bovendien niet te weten waar zijn verklaarde partner met wie hij binnenkort een relatie zou aangaan juist verblijft en kan wel een leeftijd schatten maar kent blijkbaar haar geboortedatum niet. Er is eveneens geen sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. Het feit dat men stelt een relatie te willen beginnen met iemand die legaal op het Belgische grondgebied zou verblijven, is echter onvoldoende en geen grond voor verblijfsrecht. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Gezien het bestaan van een duurzame

en stabiele relatie volgens artikel 2.g van de Dublin-III-Verordening en artikel 40bis, § 2, 2° een voorwaarde is om te kunnen worden beschouwd als gezins- of familielid concluderen we dat de betrokkene en zijn verklaarde partner niet als gezins- of familieleden kunnen worden beschouwd. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Spaanse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. Daarnaast dient het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hij er een relatie met iemand zou willen beginnen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Derhalve kunnen deze aangehaalde redenen niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje of als gerechtvaardigde grond beschouwd worden voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Wat bovendien een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2015; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2014; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Spain", US Dept. Of State, February 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Spain", US Dept. Of State, February 2014), blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. Met betrekking tot de aangehaalde rapporten dient te worden opgemerkt dat wat het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere betreft, de Spaanse autoriteiten in hun antwoord van 28.05.2013 (Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013 – verder Comments) aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de VN betreuren, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties (Comments: punt 5) en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met foltering en onmenselijke behandelingen (Comments: punt 23). Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen impliceert echter niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie (Comments: punt 11). Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten (Comments: punt 8) en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect (Comments; punt 11). Het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 28) stelt dit eveneens vast. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen (Comments: punt 42). Er dient ook

te worden vastgesteld dat betrokkene vóór zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een “migrant zonder papier”; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (Comments: punt 39 § & Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, “Dublin II Regulation National Report – Spain”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 29) Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio’s. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio’s. De regio’s van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacted door de crisis dan de regio’s van het noordoosten van Spanje (Nils Muiznieks; Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013”, Strasbourg, 9 October 2013, punt 7). Verder moet het worden vastgesteld dat de transfer van betrokkene voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013 (Mutuma Ruteere, “Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance”, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; punt 53). Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, “Dublin II Regulation National Report – Spain”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen. Uit een analyse van deze rapporten kan dan ook niet gesteld worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt niet dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde lidstaat, ertoe

kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van deze verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. De verklaring van betrokkene dat hij een relatie wil beginnen met I. D. (o.v. 4.507.307) doet hieraan geen afbreuk aangezien er tussen betrokkene geen sprake is van gezinsleden.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene geen concrete gegevens aan (DVZ, vraag 35) Er zijn verder geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene momenteel zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)".

3.16. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, maar ook uit de stukken van het administratief dossier heeft de verwerende partij zich grondig geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Spanje, aangezien ter zake rapporten worden vermeld van het volgende rapporten: "Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination,

xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2015; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2014; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Spain", US Dept. Of State, February 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Spain", US Dept. Of State, February 2014" en aan het administratief dossier werden toegevoegd. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gebeurd. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie gesteld dat personen, die in het kader van Dublin III Verordening aan Spanje worden overgedragen in *Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen* (...) voorts wijst de bestreden beslissing naar de aanhoudende (financiële) inspanningen die het Spaanse overheid levert inzake de strijd tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie en stelt dat de Spaanse autoriteiten ook verzekeren dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen, dat het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten en dat al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers verder volledig gegarandeerd zijn ook al kunnen regionale verschillen voorkomen nu het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg, bevoegdheden van de regio's zijn en de economische crisis en de bezuinigmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's.

3.17. De bestreden beslissing besluit dat uit de verschillende rapporten niet kan afgeleid worden *"dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie"* en dat dit ook niet door UNHCR wordt gesteld in hun rapporten.

3.18. De Raad merkt op dat uit de rechtspraak van het EHRM trouwens blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249). De Raad stelt vast dat uit het betoog van verzoekende partij niet afgeleid kan worden dat de situatie van 'Dublin-transferees' gelijkgesteld kan worden met een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.19. Waar de verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift meent dat *"In casu had verwerende partij rekening moeten met het verblijf van de familie in de zin van artikel 2, litt. j, eerste streepje van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (...) Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing voormelde artikel"* kan de Raad slechts verwijzen naar de uitgebreide motivering terzake. Er wordt immers als volgt vastgesteld *"dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. De verklaring van betrokkene dat hij een relatie wil beginnen met I. D. (o.v. 4.507.307) doet hieraan geen afbreuk aangezien er tussen betrokkene geen sprake is van gezinsleden". (...) "Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene als partner I. D. (o.v. 4.507.307) opgeeft waarvan betrokkene stelt dat ze ongeveer 18 jaar zou zijn en op een onbekend adres in Brussel zou verblijven (DVZ, vraag 15b). Uit het administratief dossier van deze verklaarde partner blijkt dat de Commissaris-generaal haar het statuut van vluchteling toekende op 22.12.2014. Betrokkene verklaarde dat hij binnenkort een relatie met haar zou aangaan. Met betrekking tot dit motief om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij binnenkort een relatie met I. D. (o.v. 4.507.307) zou aangaan. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat er van een relatie dan ook nog geen sprake is."* Voorts wordt *"opgemerkt dat art. 2.g van de Dublin-III-Verordening een gezinslid omschrijft als : "...de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een*

duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land". Artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt verder dat als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd : "...de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;". De voorwaarden om van een "naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie" te kunnen spreken werden uiteengezet in het Koninklijk Besluit van 07.05.2008. Zo dienen de partners te bewijzen dat zij gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of dat ze kunnen bewijzen dat ze elkaar ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten met elkaar contact hielden en dat ze elkaar in de twee jaar driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal minsten 45 dagen betreffen. We stellen vast dat de verklaarde partner van betrokken nog maar 18 jaar oud is. Betrokkene zelf blijkt bovendien niet te weten waar zijn verklaarde partner met wie hij binnenkort een relatie zou aangaan juist verblijft en kan wel een leeftijd schatten maar kent blijkbaar haar geboortedatum niet. Er is eveneens geen sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. Het feit dat men stelt een relatie te willen beginnen met iemand die legaal op het Belgische grondgebied zou verblijven, is echter onvoldoende en geen grond voor verblijfsrecht. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Gezien het bestaan van een duurzame en stabiele relatie volgens artikel 2.g van de Dublin-III-Verordening en artikel 40bis, § 2, 2° een voorwaarde is om te kunnen worden beschouwd als gezins- of familielid concluderen we dat de betrokkene en zijn verklaarde partner niet als gezins- of familieleden kunnen worden beschouwd. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Spaanse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt."

3.20. De loutere bewering dat verzoekende partij "met respect voor alle traditionele voorwaarden sedert zijn twaalfde verloofd [is] met D. I., erkend vluchteling uit Syrië die met haar hele familie eveneens erkende vluchtelingen hier in België de verblijfstitel kregen (zie stuk nr. 3)", kan niet aantonen dat verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie heeft in de zin van artikel 2.g van de Dublin-III-Verordening.

3.21. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Nu geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden, wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt aangezien dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.9. Een schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen kan gelet op voorgaande bespreking niet aangenomen worden.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK